

Arrest

nr. 285 194 van 21 februari 2023
in de zaak RvV X en X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X (rolnummer X) en X (rolnummer X), die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 29 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 6 september 2022 inzake de eerste verzoekende partij B. J. R. (hierna: verzoeker) en de tweede verzoekende partij M. P. O. D. V. (hierna: verzoekster) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 20 september 2022, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV X en RvV X. Aangezien verzoekster de echtgenote is van verzoeker en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoekers die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen in het gezelschap van hun dochter (C. A. B. M.), haar man (E. R. M. S.) en hun kleinkinderen (M. A. M. B. en M. B. A. V.). Verzoekers hebben een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 maart 2020.

Op 1 oktober 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissingen. Bij arrest nr. X van 23 februari (ten aanzien van verzoeker) en nr. X van 23 februari 2021 (ten aanzien van verzoekster) besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Zonder België te verlaten dienden verzoekers op 17 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

2.3. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 17 juli 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

2.4. Op 6 september 2022 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

2.4.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op (...) in Maturin (Monagas) geboren te zijn. U bent getrouwd met O. (...) D. (...) V. (...) M. (...) P. (...), jullie hebben samen twee kinderen. Een zoon in El Tigre (Anzoátegui) en C. (...), de dochter met wie u naar België kwam. U hebt ook twee kinderen van buiten uw huwelijk, zij wonen in Puerto Ordaz (Bolívar). U hebt jaren in El Tigre gewoond. Toen u in El Tigre niet langer de huur kon betalen verhuisde u naar La Moreita, bij San Carlos (Cojedes). Daar woonde u bij uw dochter C. (...) en haar gezin. Jullie leefden van de landbouw. U hebt daar bijna twee jaar gewoond, voor jullie uit Venezuela vertrokken. U hebt nog vijf halfbroers en drie halfzussen, zij wonen allemaal nog in Venezuela. U hebt vijf of zes jaar gewerkt als buschauffeur voor personeel van PDVSA. Nadien werkte u nog twee en een half jaar als chauffeur van een petroleumvrachtwagen. Toen u die job verloor deed u nog een enkele maanden sporadische ritjes met een busje, voor eigen rekening. Alvorens te verhuizen naar uw dochter in La Moreita. U ontving een pensioen. In Venezuela was het moeilijk leven. Er is geen veiligheid, geen voedsel, geen medicijnen, geen werk. Handlangers van chavistas beschouwden jullie als opposanten en maakten jullie het leven onmogelijk. Zo kreeg u geen vast contract toen u met de vrachtwagen reed, omdat u chavist was. In La Moreita werden jullie ook als opposanten beschouwd en werd jullie het leven moeilijk gemaakt. Zo kregen uw kleinkinderen hun schoolgerief niet. Jullie kregen geen insecticiden en meststof. Zelf bent u twee keer overvallen, een keer in 2004 en een keer in 2006. Toen uw kleindochter 4 maanden was werden haar oorbellen gestolen door een gewapende man. Dat gebeurde op de bus. In januari 2020 werd uw dochter telefonisch opgelicht door een bendeleider uit de gevangenis. U verliet Venezuela voor de slechte algemene economische situatie en de onveiligheid. Problemen met de overheid had u niet. Op 18 februari 2020 vertrokken jullie uit Venezuela. Op 4 maart 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en uw ID-kaart van het leger neer. Op 5 oktober 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw persoonlijke motieven werden ongegrond geacht, de problemen van uw dochter en schoonzoon waren niet geloofwaardig. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 23 februari 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS. Zonder België te verlaten diende u op 17 juni 2022 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Jullie zijn nu in België en willen hier verdergaan. Als jullie terugkeren naar Venezuela, zullen jullie doodgaan, want de overheid is corrupt en zoekt jullie. Omdat jullie het land verlaten hebben, worden jullie gezien als landverraders en vijanden van de overheid. Uw zoon J. (...) R. (...), die zich nog in Venezuela bevindt, kent problemen in Venezuela. Hij had een zaakje, maar werd met de dood bedreigd en moest afpersingsgeld betalen. U weet niet door wie, maar het zijn waarschijnlijk mensen van of verbonden aan de overheid. Ten slotte hebben ook uw kinderen en kleinkinderen die zich hier in België bevinden trauma's overgehouden aan

hun leven in Venezuela. U legt ter staving van uw verzoek de aangifte neer die uw dochter deed op 5 januari 2019.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle documenten en verklaringen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet en aangeeft dat jullie in geval van terugkeer naar Venezuela bij aankomst zouden doodgaan (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In arrest nummer 249730 bevestigde de RvV deze beslissing van het CGVS. Er resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek, de beoordeling ervan staat dus vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U verklaart dat jullie bij terugkeer zullen sterven omdat de overheid corrupt is en mensen die terugkeren uit het buitenland ziet als vijanden en landverraders (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 20). Uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 23 november 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven. Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling. De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Bovendien hebt u Venezuela legaal met uw paspoort verlaten en werd in het kader van uw eerste verzoek vastgesteld dat u nooit problemen hebt gehad met de overheid. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft

derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing. Verder haalt u aan dat uw zoon J. R. problemen kent in Venezuela. U verklaart dat hij een zaakje had en werd bedreigd. Als hij het land niet zou verlaten, zou hij vermoord worden. Hij moest ook afpersingsgeld betalen. U verklaart dat jullie niet weten door wie J. R. werd bedreigd, maar het zijn zeker mensen van de overheid of mensen die gesteund werden door de overheid (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). Wat er ook zij van de problemen van uw zoon, deze hebben geen betrekking op uw persoon. Er kan aan de hand van uw verklaringen hieromtrent dus geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden in uw hoofde. Tot slot haalt u nog aan dat uw kinderen en kleinkinderen die hier in België zijn trauma's hebben overgehouden aan hun leven in Venezuela en naar de psycholoog gaan (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 24). Ook dat heeft geen betrekking op uw persoon en staat bovendien los van de criteria met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Dat laatste geldt ook voor uw verklaring: "We zijn nu in België en willen verdergaan in België (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17)." Het document dat u neerlegt, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft een aangifte die door uw dochter werd ingediend op 5 januari 2019. De aangifte heeft betrekking op de vermeende oplichting waar uw dochter, via WhatsApp, slachtoffer van geworden is. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat die gebeurtenissen los staan van uw persoonlijke asielmotieven. Deze aangifte heeft dan ook geen bewijswaarde in onderhavig verzoek. Voor de volledigheid kan wel worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen reeds beoordeeld werden in het eerste verzoek van uw dochter en haar echtgenoot. Deze beoordeling werd integraal overgenomen in de motivering van uw eigen eerste verzoek. Er werd geconcludeerd dat het feiten van louter criminele aard betrof, er is geen verband met de criteria uit de Vluchtelingenconventie. Daarnaast werd gewezen op inconsistente verklaringen tussen uw dochter en schoonzoon wat betreft de oplichting. Ten slotte werd er in het eerste verzoek op gewezen dat het opmerkelijk is dat uw dochter er noch wat betreft de WhatsApp berichten zelf, noch wat betreft de aangiftes die zij ervoor indiende in slaagde bewijzen neer te leggen. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de RvV. Dat er nu door u wel een bewijs van zo'n aangifte wordt neergelegd is, zeker gezien de toenmalige verklaringen van uw dochter, opmerkelijk. Bovendien kan de inhoud van dit document niet in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw dochter. Waar uw dochter steeds verklaard heeft dat de oplichting via WhatsApp gebeurde op 4 januari 2020, werd dit document waarin haar klacht werd genoteerd vreemd genoeg al opgesteld op 5 januari 2019 en staat in dat document dat de oplichting plaatsvond op 4 januari 2021. Deze vaststellingen ondergraven in bijzonder ernstige mate de authenticiteit van dit document. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte

lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas

en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2.4.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op (...) in Güiria (Sucre) geboren te zijn. Naar aanleiding van de toestand in uw land konden jullie de huur in El Tigre niet meer betalen. U verhuisde, zo'n vier jaar voor uw vertrek, naar La Moreita, buiten San Carlos (Cojedes). U trok er in bij uw dochter en haar gezin. Jullie leefden er van de landbouw. Het was moeilijk om er te overleven. Soms verkochten jullie kleding om te kunnen overleven. U hebt nog twee broers in Venezuela en verschillende familieleden in Spanje. Uw dochter kende problemen met mevrouw F. (...) C. (...), leidster van de gemeenschap. Omdat uw dochter als opposant werd beschouwd werden haar verschillende sociale voordelen afgenomen. F. (...) zorgde ervoor dat jullie de voedselhulp eenmalig niet kregen, daarna kregen jullie ze wel weer. De kinderen kregen hun schoolboeken niet. Toen uw kleindochter 4 maanden was werden haar oorbellen gestolen door een gewapende man. Dat gebeurde op de bus. In januari 2020 werd uw dochter telefonisch opgelicht door een bendeleider uit de gevangenis. U verliet het land door de slechte algemene economische situatie. Toen uw dochter het land moest verlaten door haar problemen kwamen jullie mee, omdat jullie bij haar woonden en nergens anders terecht konden. Jullie konden geen huur betalen. Uw dochter had jullie een dak boven het hoofd en eten gegeven. Jullie hadden geen problemen met de regering. Jullie probleem was dat er geen werk was en jullie niet konden genieten van voordelen. U vreest ook de veiligheidssituatie in Venezuela, maar zelf hebt u nooit iets meegemaakt. Op 18 februari 2020 vertrokken jullie uit Venezuela. Op 4 maart 2020 diende u in België een asielaanvraag in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer. Op 5 oktober 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw persoonlijke motieven werden ongegrond geacht, de problemen van uw dochter en schoonzoon waren niet geloofwaardig. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 23 februari 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS. Zonder België te verlaten diende u

op 17 juni 2022 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. Uw familie loopt het risico vermoord te worden bij terugkeer naar Venezuela. Jullie werden bedreigd en afgeperst. Uw familie leefde er slecht, jullie hebben nu allemaal stresstrauma's. In u huidige gezondheidstoestand zal u doodgaan als u terugkeert. U hebt een sinds anderhalf jaar een neurologisch probleem. Omwille van uw problemen in Venezuela hebt u hoofdpijn. U neemt medicijnen tegen migraine. U bent bang om terug te keren naar Venezuela. Daarnaast werd uw zoon J. R. afgeperst in Venezuela. In Venezuela zijn jullie ook overvallen, u vergeet nooit meer het beeld van het pistool tegen het hoofd van uw kleinkind. U legt ter staving van uw verzoek de aangifte neer die uw dochter deed op 5 januari 2019.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle documenten en verklaringen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. U geeft aan dat jullie niet kunnen terugkeren naar Venezuela omdat jullie er werden bedreigd en afgeperst en iedereen daar stresstrauma's aan heeft overgehouden (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In arrest nummer 249730 bevestigde de RvV deze beslissing van het CGVS. Er resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek, de beoordeling ervan staat dus vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U haalt aan dat jullie vermoord zullen worden (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 20), maar staakt u dit op geen enkele manier. U beperkt zich tot blote beweringen en herhaalt dat "jullie alles meegemaakt" hebben en afgeperst, bedreigd en overvallen werden (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 20). U verwijst onder andere naar een incident waarbij uw kleindochter met een pistool bedreigd werd. Zelf haalde u tijdens uw eerste verzoek geen enkel persoonlijk probleem van de hierboven beschreven aard aan. U stelde uw asielmotieven toen wel deels op die van uw dochter C. A. B. M. (CGVS xx/xxB, OV xxx). De bedreiging, afpersing en overval waarvan zij gewag maakte werden in haar verzoek beoordeeld. Dit verzoek werd echter ook afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Daar de RvV de redenering van het CGVS volledig gevolgd is (arrest 249389), staat de beoordeling van die gebeurtenissen vast. Deze bewering kan dan ook geenszins worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U verklaart verder neurologische problemen te hebben. Omwille van uw gezondheidstoestand zal u sterven als u terugkeert (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 13 en 17). U staakt deze blote bewering op geen enkele manier. Gezondheidsproblemen vallen hoe dan ook niet binnen de criteria voor een vluchtelingenstatus of een subsidiaire bescherming. Die vaststelling geldt ook voor uw beweringen als zou iedereen van uw familie stresstrauma's hebben door jullie problemen in Venezuela. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Ten slotte beweert u dat uw zoon J. R. een zaakje had in Venezuela. Hij moest deze zaak omwille van afpersing echter sluiten (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 22). Wat er ook zij van de problemen van uw zoon, deze hebben geen betrekking op uw persoon. Er kan aan de hand van uw verklaringen hieromtrent dus geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade afgeleid worden in uw hoofde. Het document dat

u neerlegt, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft een aangifte die door uw dochter werd ingediend op 5 januari 2019. De aangifte heeft betrekking op de vermeende oplichting waar uw dochter, via WhatsApp, slachtoffer van geworden is. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat die gebeurtenissen los staan van uw persoonlijke asielmotieven. Deze aangifte heeft dan ook geen bewijswaarde in onderhavig verzoek. Voor de volledigheid kan wel worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen reeds beoordeeld werden in het eerste verzoek van uw dochter en haar echtgenoot. Deze beoordeling werd integraal overgenomen in de motivering van uw eigen eerste verzoek. Er werd geconcludeerd dat het feiten van louter criminele aard betrof, er is geen verband met de criteria uit de Vluchtelingenconventie. Daarnaast werd gewezen op inconsistente verklaringen tussen uw dochter en schoonzoon wat betreft de oplichting. Ten slotte werd er in het eerste verzoek op gewezen dat het opmerkelijk is dat uw dochter er noch wat betreft de WhatsApp berichten zelf, noch wat betreft de aangiftes die zij ervoor indiende in slaagde bewijzen neer te leggen. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de RvV. Dat er nu door u wel een bewijs van zo'n aangifte wordt neergelegd is, zeker gezien de toenmalige verklaringen van uw dochter, opmerkelijk. Bovendien kan de inhoud van dit document niet in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw dochter. Waar uw dochter steeds verklaard heeft dat de oplichting via WhatsApp gebeurde op 4 januari 2020, werd dit document waarin haar klacht werd genoteerd vreemd genoeg al opgesteld op 5 januari 2019 en staat in dat document dat de oplichting plaatsvond op 4 januari 2021. Deze vaststellingen ondergraven in bijzonder ernstige mate de authenticiteit van dit document."

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet). Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De analyse van de subsidiaire beschermingsstatus is identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 2.4.1.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: EU Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot 48/6, 57/5ter, 57/6, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheids-, het rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht. Tot slot menen verzoekers dat er sprake is van een schending van de redelijke termijn.

Na een theoretisch betoog aangaande de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten zij dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben. Verzoekers betogen verder dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers vorderen in hoofddorde de bestreden beslissingen vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, in ondergeschikte orde te worden erkend als vluchteling en in uiterst ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschriften geen stavingstukken.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekers eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.2. Verder voeren verzoekers de schending aan van artikel 4 van het EU-Handvest, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling, *in casu* geschonden achten.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming de Raad in zijn arresten nr. 249 730 en nr. 249 731 van 23 februari 2021, in navolging van de commissaris-generaal op 1 oktober 2020, besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoekers in Venezuela. Verzoekers hebben in hun eerste verzoeken om internationale bescherming verwezen naar de slechte algemene economische situatie en de onveiligheid in Venezuela alsook naar de vluchtmotieven die hun inwonende dochter en schoonzoon hebben aangehaald in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.3.5. In het kader van het huidige tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekers aanvoeren dat ze zullen sterven bij een terugkeer naar Venezuela omdat de overheid corrupt is en hen zoekt, ze zullen worden beschouwd als landverraders. Hun zoon kent problemen omdat hij een zaak heeft en daarvoor afpersingsgeld moest betalen (verklaring volgend verzoek verzoeker, p. 2, vraag 17; verklaring volgend verzoek verzoekster, p. 3, vraag 22). Verzoekers' kinderen en kleinkinderen in België hebben trauma's overgehouden aan hun leven in Venezuela (verklaring volgend verzoek verzoeker, p. 3, vraag 24; verklaring volgend verzoek verzoekster, *ibid*). Verzoekster voegt hieraan toe dat ze neurologische problemen heeft (verklaring volgend verzoek verzoekster, p. 2, vraag 13). Ze leggen ter staving van hun huidig volgend verzoek de originele aangifte neer die hun dochter deed op 5 januari 2019.

3.3.6. Verzoekers' huidige volgende verzoeken om internationale bescherming worden in de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) er moet worden vastgesteld dat de huidige verzoeken om internationale bescherming van verzoekers deels steunen op motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet. Zij vrezen bij een terugkeer naar Venezuela te worden bedreigd en afgeperst. Deze verzoeken werden door het CGVS afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissingen in zijn arresten nr. 249 730 en nr. 249 731 van 23 februari 2021 zodat de beoordeling ervan vaststaat, behoudens voor zover er, wat hun betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet hetgeen in onderhavig geval niet voorhanden is;

(ii) met betrekking tot verzoekers vrees dat hij bij terugkeer zal sterven omdat de overheid corrupt is en mensen die terugkeren uit het buitenland worden gezien als vijanden en landverraders, moet worden vastgesteld dat *a priori* niet kan worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) beschreven behandeling. Verzoeker heeft immers geen specifiek profiel en staat niet in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien heeft hij Venezuela legaal met het paspoort verlaten en werd er in het kader van zijn eerste verzoek vastgesteld dat hij nooit problemen heeft gehad met de overheid;

(iii) met betrekking tot verzoeksters vrees dat zij vermoord zal worden, moet worden vastgesteld dat zij dit op geen enkele manier heeft gestaafd. Verzoeksters verwijzing naar incidenten met betrekking tot bedreigingen en afpersing werden reeds beoordeeld en kunnen geenszins worden beschouwd als een nieuw element die de kans aanzienlijk vergroot in het kader van een verzoek om internationale bescherming;

(iv) met betrekking tot de problemen van de zoon van verzoekers moet worden vastgesteld dat deze problemen geen betrekking hebben op verzoekers en er dus geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hun hoofde kan worden afgeleid;

(v) wat betreft de trauma's die hun kinderen en kleinkinderen hebben overgehouden aan hun leven in Venezuela en naar de psycholoog gaan, moet eveneens worden vastgesteld dat deze problemen geen betrekking hebben op verzoekers en bovendien los staan van de criteria met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming;

(vi) verzoeksters verklaring dat ze neurologische problemen heeft, wordt op geen enkele manier gestaafd en valt niet binnen de criteria voor een vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus. Hiervoor dient de geëigende procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te worden gevolgd;

(vii) de documenten die verzoekers hebben neergelegd doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zouden zijn om in hun elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(ix) na een grondige analyse van de beschikbare informatie kan worden vastgesteld dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers niet verduidelijken op welke wijze zij artikel 1 van voornoemde wet geschonden achten. Het betreft immers het algemeen toepassingsgebied van de wet. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.7. Verzoekers verwijten verweerder dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekers mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming.

Verzoekers kunnen in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende volgende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekers kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteren dat de bestreden beslissingen niet konden worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Waar verzoekers in de verzoekschriften betogen dat er “een recht” is van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud, dat de uitzonderingen uit artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid omvatten van de commissaris-generaal om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud en de commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent moet motiveren en *in casu* moet worden vastgesteld dat dit niet is gebeurd, merkt de Raad het volgende op. Uit de lezing van de administratieve dossiers blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 13 juli 2022). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidige tweede verzoeken op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens de persoonlijke onderhouden op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige tweede verzoeken werd aan verzoekers verduidelijkt dat het CGVS op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvragen al dan niet ontvankelijk dienden te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen, nu zij ook in hun verzoekschrift blijven volharden in hun verklaringen zoals zij deze hebben toegelicht tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 juli 2022.

3.3.9. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt

daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming – oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming–, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.10. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

3.3.10.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in de verzoekschriften niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijven.

3.3.10.2. Verzoekers benadrukken in hun verzoekschrift dat zij een bijkomend bewijsstuk hebben overgemaakt en dat hun zoon het slachtoffer is geworden van afpersing door personen gelieerd aan de overheid zodat daaruit blijkt dat de familie door hen gevisieerd wordt. Ze stellen voorts dat zij door de problemen van hun zoon en het lange verblijf in Europa door de overheid zullen worden gezien als landverraders. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoekers volharden in hun vluchtrelaas, de eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen herhalen, een vrees poneren voor vervolging en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen minimaliseren, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij een nieuw document hebben neergelegd, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende vastgesteld:

“Het document dat u neerlegt, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het betreft een aangifte die door uw dochter werd ingediend op 5 januari 2019. De aangifte heeft betrekking op de vermeende oplichting waar uw dochter, via WhatsApp, slachtoffer van geworden is. In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat die gebeurtenissen los staan van uw persoonlijke asielmotieven. Deze aangifte heeft dan ook geen bewijswaarde in onderhavig verzoek. Voor de volledigheid kan wel worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen reeds beoordeeld werden in het eerste verzoek van uw dochter en haar echtgenoot. Deze beoordeling werd integraal overgenomen in de motivering van uw eigen eerste verzoek. Er werd geconcludeerd dat het feiten van louter criminele aard betrof, er is geen verband met de criteria uit de Vluchtelingenconventie. Daarnaast werd gewezen op inconsistente verklaringen tussen uw dochter en schoonzoon wat betreft de oplichting. Ten slotte werd er in het eerste verzoek op gewezen dat het opmerkelijk is dat uw dochter er noch wat betreft de WhatsApp berichten zelf, noch wat betreft de aangiftes die zij ervoor indiende in slaagde bewijzen neer te leggen. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep bevestigd door de RvV. Dat er nu door u wel een bewijs van zo'n aangifte wordt neergelegd is, zeker gezien de toenmalige verklaringen van uw dochter, opmerkelijk. Bovendien kan de inhoud van dit document niet in overeenstemming worden gebracht met de verklaringen van uw dochter.

Waar uw dochter steeds verklaard heeft dat de oplichting via WhatsApp gebeurde op 4 januari 2020, werd dit document waarin haar klacht werd genoteerd vreemd genoeg al opgesteld op 5 januari 2019 en staat in dat document dat de oplichting plaatsvond op 4 januari 2021. Deze vaststellingen ondergraven in bijzonder ernstige mate de authenticiteit van dit document."

Door louter te herhalen dat dit wel degelijk een nieuw bewijsstuk betreft, doen verzoekers geen afbreuk aan dit motief.

Verzoekster merkt in haar verzoekschrift verder op dat zij door haar neurologische problemen in een slechte gezondheidstoestand verkeert, hetgeen versterkt wordt door de angst voor een terugkeer naar Venezuela omwille van de traumatische ervaringen die ze aldaar heeft meegemaakt. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster met dit betoog geen nieuwe elementen aanbrengt en het betoog geen enkele afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waarin staat te lezen dat:

"U verklaart verder neurologische problemen te hebben. Omwille van uw gezondheidstoestand zal u sterven als u terugkeert (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 13 en 17). U staft deze blote bewering op geen enkele manier. Gezondheidsproblemen vallen hoe dan ook niet binnen de criteria voor een vluchtelingenstatus of een subsidiaire bescherming. Die vaststelling geldt ook voor uw beweringen als zou iedereen van uw familie stresstrauma's hebben door jullie problemen in Venezuela. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

3.3.10.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (iii) met betrekking tot verzoeksters vrees dat zij vermoord zal worden, moet worden vastgesteld dat zij dit op geen enkele manier heeft gestaafd. Verzoeksters verwijzing naar incidenten met betrekking tot bedreiging en afpersing werden reeds beoordeeld en kunnen geenszins worden beschouwd als een nieuw element die de kans aanzienlijk vergroot in het kader van een verzoek om internationale bescherming; (v) wat betreft de trauma's die hun kinderen en kleinkinderen hebben overgehouden aan hun leven in Venezuela en naar de psycholoog gaan, moet eveneens worden vastgesteld dat deze problemen geen betrekking hebben op verzoekers en bovendien los staan van de criteria met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan de besluiten dat de volgende verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk zijn, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.10.4. Verzoekers merken in het verzoekschrift nog op dat het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten de enige mogelijkheid is om de commissaris-generaal te overtuigen dat hun vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn. Zij hekelen in dit verband dan ook dat hun bijkomende verklaringen als ongeloofwaardig opzij worden gezet omdat ze in lijn liggen met wat zij tijdens hun eerste verzoeken om internationale bescherming hebben verklaard. Verzoekers menen daarentegen dat dit er net op wijst dat zij consistent zijn. De Raad merkt op dat verzoekers met deze argumentatie in de verzoekschriften volharden in eerder afgelegde verklaringen, de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal minimaliseren, tegenspreken en bekritisieren, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

3.3.10.5. Verzoekers vorderen in de verzoekschriften de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers voeren in de verzoekschriften aan dat ze geen woning of inkomen hebben in Venezuela en hun zoon genoodzaakt was om zijn zaak te sluiten. Voorts stellen zij dat zij terecht zullen komen in een situatie van verregaande armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften. De Raad merkt in dit verband op dat in zijn arrest nr. 249 730 van 23 februari 2021 ten aanzien van verzoeker reeds omstandig werd geoordeeld als volgt:

"2.3.3.2. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer. In de mate dat verzoeker zich baseert

op de humanitaire en socio-economische crisis in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband verwijst naar “de actuele gekende veiligheidssituatie in Venezuela”, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt: “U geeft verder nog aan wegens economische redenen uit uw land te zijn vertrokken. Gevraagd wat u concreet vreest bij terugkeer naar Venezuela, verklaart u: “[...] van nul af aan opnieuw beginnen, want we hebben alles moeten verkopen. [...] Gezien mijn leeftijd zou een terugkeer voor mij gelijkstaan met zelfmoord. Want ik zou op straat moeten gaan leven (CGVS, p. 9, punt 97).” U nam de beslissing om te emigreren op zoek naar een beter leven. In Venezuela kan je niet werken (CGVS, p. 10, punt 99). Doorheen uw onderhoud haalt u meermaals aan Venezuela te hebben verlaten door de slechte algemene economische situatie. Uw vrouw bevestigt dat (CGVS, 20/13638B, p. 11-12, punt 112 en p. 15, punt 158). U bevestigt dat dit het motief was en dat jullie geen problemen kenden met de regering. Uw vrouw en u zijn samen om dezelfde redenen gevlucht uit Venezuela (CGVS, p. 9, punt 98), zij bevestigt dat (CGVS, 20/13638B, p. 10, punt 93).

Jullie verlieten het land omdat jullie bij uw dochter woonden die vertrok uit het land (CGVS, p. 12, punten 113-114). U en uw vrouw verlieten Venezuela door de algemene slechte economische situatie. [...] Samen met uw vrouw, dochter en kleinkinderen (CGVS, 20/13637, p. 5, punt 45) leefde u van de landbouw (CGVS, 20/13637, p. 10, punt 95). Jullie hielden vee, jullie produceerden zuivelproducten (CGVS, 20/13637, p. 6, punt 61) en zaaiden (CGVS, p. 8, punt 86). Samen konden jullie rondkomen (CGVS, p. 14, punt 149 & p. 8, punt 86). Over het algemeen kregen jullie ook voedselhulp (CGVS, p. 14, punten 141-143). Gevraagd of u financiële hulp kreeg van de familie uit Spanje, verklaart u: “Nee. Wij hadden het niet

nodig. Godzijdank (CGVS, p. 13, punt 143)". Bovendien hebt u nog drie kinderen, vijf halfbroers en drie halfzussen in Venezuela. U verklaart in Valencia, waar u acht à tien jaar geleefd hebt, te kunnen wonen (CGVS, p. 15, punt 161). Uw broers en zussen komen rond, zij kunnen voeding betalen (CGVS, p. 14, punt 148). U ontvangt ook een pensioen (CGVS, p. 12, punt 129). Jullie hadden de middelen om in 2019 een paspoort aan te vragen (CGVS, p. 13, punt 139), wat volgens uw dochter 400 dollar kost (CGVS, 20/13637B, p. 14 en 15). Uw vrouw had een kapperszaakje waar jullie woonden, het was niet zo succesvol. Gevraagd of zij ander werk zocht, antwoordt u negatief. Ook niet toen het financieel moeilijker werd. U kon voorzien in jullie financiële behoeften (CGVS, p. 11, punten 115-117). Dat uw vrouw, zelfs toen het moeilijker werd geen ander werk zocht doet niet uitschijnen dat u ernstige problemen had om rond te komen. U verklaart dat jullie geen honger leden of echt in de problemen kwamen (CGVS, p. 13-14, punt 145). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te herhalen dat hij en zijn familie hun hoeve dienden te verkopen en dat zij geen middelen van bestaan hadden en beweert hij dat staatssteun hen werd ontnomen. Tevens wijst hij op zijn hoge leeftijd. De Raad wijst er in deze op dat verzoeker verklaarde dat hij een pensioen ontvangt van de Venezolaanse autoriteiten zodat hij bezwaarlijk kan stellen dat hij geen bestaansmiddelen had of dat hem staatssteun werd ontnomen. Voor het overige herhaalt verzoeker slechts dat hij omwille van de algemene socio-economische situatie een onmenselijke en vernederende behandeling zal moeten ondergaan ingeval van terugkeer naar Venezuela, hetgeen op zich allerminst volstaat teneinde de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven in concreto te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt."

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds aangegeven dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politiek dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politiek en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest Diakité. De commissaris-generaal motiveerde in dit verband in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"U haalt ook nog de algemene onveiligheid in Venezuela aan (CGVS, p. 12, punten 132-133 en p. 15, punt 163 en p. 15, punt 168). Gevraagd wat u met onveiligheid bedoelt, vermeldt u de colectivos. U verklaart zelf echter nooit problemen met hen gehad te hebben (CGVS, p. 12-13, punten 134-135). Zelf bent u wel twee keer overvallen geweest. Die feiten dateren van 2004 en 2006 (CGVS, p. 15-16, punten 165-167). Deze feiten zijn gemeenschappelijk van aard en houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U kan aan de hand van deze incidenten van vijftien jaar geleden evenmin een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer aantonen. Het gaat om feiten uit 2004 en 2006, die los van elkaar staan. U werd lukraak slachtoffer van criminele feiten en kunt met betrekking tot deze feiten geen actuele vrees aannemelijk maken. Uw vrouw maakte zelf nooit iets mee (CGVS, 20/13638B, p. 16, punt 165). Het louter aanhalen van algemene onveiligheid is niet voldoende om te spreken van een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer." Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind. Ten slotte blijkt nergens uit de beschikbare landeninformatie dat het geweld dat in de deelstaat Cojedes, waar verzoeker en zijn gezin in La Moreita op het platteland van de stad San Carlos zouden hebben gewoond voorafgaand aan hun vertrek uit Venezuela, niet doelgericht zou zijn. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker in

concreto dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.4.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van verzoekster werd in dit verband hetzelfde geoordeeld in 's Raads arrest nr. 249 731 van 23 februari 2021.

Verzoekers brengen geen nieuwe elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voormelde vaststellingen waarin onder meer wordt geoordeeld dat nergens uit verzoekers verklaringen (of deze van zijn echtgenote) kon blijken dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zouden terechtkomen. Met het opnieuw verwijzen naar de socio-economische situatie in Venezuela, kunnen verzoekers de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin ombuigen.

3.3.10.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus worden weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op de DVZ de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoekers die een volgend verzoek indienen al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.13. Zo verzoekers in dit verband nog stellen dat het CGVS de verklaringen en bijkomende bewijzen van een verzoeker om internationale bescherming onbevooroordeeld moet onderzoeken, dient erop gewezen dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van de administratieve dossiers en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.14. Waar verzoekers vorderen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET